

[Damsgaard.]

at det skal ske, efter at et folketingsudvalg har drøftet tingene igennem, så skyldes det, at vi finder, at en hel del af den rejste kritik mod lovens praktisering er berettiget. Vi finder, at lovens formål er så godt, at vi ikke vil have dens gode omdømme nedsat hos befolkningen ved en overdreven eller misforstået brug af lovens bestemmelser. Det er vor hovedmotivering for ønsket om at se på lovens bestemmelser i et udvalg. I arbejdet udover landet har det nemlig vist sig, at lovens rammer er for vide, sådan som de fortolkes; der er for meget, der kan komme ind under dens bestemmelser — og også kommer det. Om det så er lovens eller administrationens skyld, kan altid diskuteres; det er vel nok begge dele.

Jeg var, allerede da vi udformede lovens bestemmelser i 1954, skeptisk overfor en udvidelse af lovens rammer, og derfor finder jeg, det er min pligt at søge de skævheder rettet, som vi nu kan se træder frem, netop udfra den betragtning, at denne lov skulle danne en god ramme om hele dette ungdomsskolearbejde. Det er jo det offentlige penge, der administreres her, og det er ikke småbeløb; derfor påhviler der os og de forskellige kommunale styrelser et særligt ansvar.

Det er navnlig indenfor aftenskolelovens rammer, jeg mener der tiltrænges visse ændringer. Når en aftenskole i en provinsby i en annonce efter jul indbød til kursus i følgende fag: maling og tegning, færdselslære, knipling, porcelænsmaling, peddigrørsfletning, håndarbejde, vævning og bogbinding, så er det ikke andet og mere, end mange andre by-aftenskoler og forskellige organisationer indbyder til, men det viser en tendens til at foretrække de hobbyprægede fag fremfor de gamle aftenskolefag som dansk, regning, historie og samfundskundskab.

Der kunne nævnes andre emner, som ligger udenfor eller i kanten af det, som der bør ydes offentlig støtte til. Jeg havde besøg af en mand i morges, som fortalte mig, at det var meget almindeligt på sådanne kurser, hvor man havde disse hobbyfag, at man sad og lavede smykker af forskelligt materiale og så solgte dem til private, endda til detailforretninger, og hvis det er tilfældet — det kan jeg ikke kontrollere —

ligger disse fag jo også i det overdrev med hensyn til lovens udnyttelse, som vi ikke helt kan tolerere.

Der kunne nævnes andre ting: at der i en række bykommuner afholdes eftermiddagskursus i sprog for damer. Javel, det er godt nok, men de burde bare selv betale. Det samme kan vist siges om mange af de meget talrige sykursus, som afholdes landet rundt for damer i alle aldre. Jeg mener, man bør fastholde, at det er en ungdomsskolelov, og betingelserne for godkendelse af et kursus efter aftenskolelovens regler må være, at der ydes en undervisning af almindelig karakter. Iøvrigt tror jeg, det er principielt forkert, at de unge ikke selv skal betale lidt for at være med. Alting skal ikke være let, og alting skal ikke være gratis for de unge, det er slet ikke nødvendigt. Den tendens har bredt sig lidt for meget i de senere år, synes jeg. Det samme synspunkt gælder i endnu højere grad, hvis det er ældre, bosiddende mennesker, der deltager i kursus. Gratismentaliteten har grebet for meget om sig. Det er jo sådan, at spørgsmålet om bevillingen alene afgøres af kommunalbestyrelsen, det er understreget i folketingsudvalgets betænkning af juni 1954. Man kan sige nej, det kan både kommunalbestyrelser og amsungdomsskolenævnet. Vi bliver nødt til at understrege det en gang til, og det var også det, den højtærede minister gjorde her i dag. Det er det, jeg har tænkt på med administrationen, og jeg har måske også tænkt på, at den bekendtgørelse, der blev sendt ud i henhold til loven, var noget hårtrukken på visse områder i henseende til at følge det, som vi i udvalget blev enige om.

Det var godt, om de folk, der skal tage stilling til, hvilke kurser der skal have offentlig støtte, mere kritisk ville skelne mellem, hvad der er fornuftigt og nyttigt, og hvad der blot er tidsfordriv. Der bør ikke kunne ydes offentlig støtte til en hobbypræget undervisning alene, det står der jo også i bekendtgørelsen side 16, men jeg tror ikke, det er forkert, når jeg siger, at det alligevel praktiseres i en række tilfælde.

Det er hovedmotiveringen for, at jeg har anset det for min pligt allerede nu at være med til at overveje spørgsmålene i al stilfærdighed.